

pot@lesk

KLICPEROVA DIVADLA HRADEC KRÁLOVÉ

INTERNETOVÝ MĚSÍČNÍK | ČÍSLO 7 | BŘEZEN 2015

Evžen Oněgin

PROTŘENO S BARTLEY MCCORMICKEM

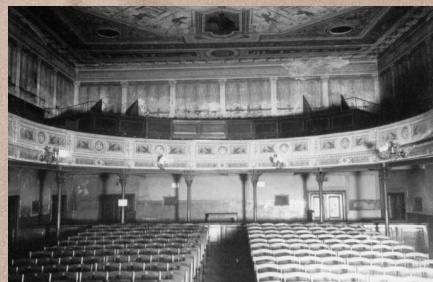
Bartley McCormick vyrazil v sedmém díle kulinářské show Protřeno za vášnivým rybářem, lovcem, skvělým kuchařem a především hoříčkem Filipem Richtermocem!

MARTIN KUKUČKA A LUKÁŠ TRPIŠOVSKÝ

Režisérské duo SKUTR v Klicperově divadle hostovalo již podruhé. V našem rozhovoru vám prozradí, jak vznikala inscenace Evžen Oněgin a proč byste si ji rozhodně neměli nechat ujít!

130 LET KLICPEROVA DIVADLA

Klicperovo divadlo slaví v dubnu 130 let od svého otevření. Přečtěte si krátké shrnutí historie i přehled osobností, které Klicperovým divadlem za tuto dobu prošly.

O ČEM SI PŘEČTETE?

06

ROZHOVOR: SKUTR

Režiséri Martin Kukučka a Lukáš Trpišovský prozradí, jak vznikl Evžen Oněgin.

14

PROTŘENO S BARTLEY MCCORMICKEM

V sedmém dílu své kulinářské show Bartley McCormick zavítá za Filipem Richtermocem.

03

MOJE LÉTA S EVŽENEM

Březnový úvodník Jany Sloukové vám představí, jaký je její vztah k Evženu Oněginovi.

04

TÉMA: EVŽEN ONĚGIN

Hlavním tématem březnového čísla je premiéra naší nové inscenace Evžen Oněgin.

08

PAVLÍNA ŠTORKOVÁ A MARIE POULOVÁ

V dvojrozhovoru jsme vyzpovídali sestry Larinovy - Taťánu a Olgu, aneb Pavlínu a Marii.

10

ROZHOVOR: MIROSLAV ZAVIČÁR

Co si myslí představitel titulní role o Evženu Oněginovi a jak se mu zkušelo?

12

130 LET KLICPEROVA DIVADLA

Podívejte se na stručnou historii Klicperova divadla a připomeňte si nejvýznamější osobnosti, které naším divadlem prošly.

15

NA KAFI S LENKOU

Lenka Loubalová se ve svém tradičním fejetonu tentokrát zaměří na plesovou sezonu.

16

NOVÝ PŘEDPRODEJ

30. dubna pro vás otevíráme nový předprodej. Podívejte se na první vizualizaci.

MOJE LÉTA S EVŽENEM

Vážení a milí čtenáři,

já píši vám - co mohu více, co ještě mohu dodat, teď vím, že máte právo sice mne pohrdáním trestati, leč ještě věřím, nešťastnice, že mne váš milosrdný soud nemůže přece zavrhnout. No, myslím, že úplně k zavržení to nebude, ale musím se vám na stránkách tohoto veřejného magazínu svěřit se svou osobní romantickou érou mezi patnácti a šestnácti lety, kterou tehdy zcela ovládal ON, muž, který ve své ješitnosti byl navíc prodchnut tou zvláštní pýchou, při které se člověk stejně netečně hlásí k dobrým i ke zlým skutkům, pýchou, vyplývající z pocitu nadřazenosti, možná iluzorní.

Román Evžen Oněgin se stal tehdy mým nejmilejším literárním průvodcem, jeho poezie mě okouzlovala, verše jsem uměla nazpaměť a legendární Dopis Taťany Oněginovi jsem se dobrovolně naučila přednášet v ruštině, i když už se na českých školách v té době šest let neučila. Uchvacovaly mě Puškinovy romantické obrazy, zvukomalebnost překladu Josefa Hory, a hlavně jsem s hrdiny prožívala to, co za mě tak krásně popsala Marina Cvětajevová ve svém vyznání Oněginovi, ano, myslím tu slavnou lavičku, na které ti dva spolu neseděli. Evženu Oněginovi jsem sice kdysi věnovala notný kus svého čtenářského deníku a fiktivní setkání s ním do detailů popsala ve školní slohové kompozici, ale pak se na jeho místo vydral konkurent Holan a můj čtenářský záběr už se posunul od Petrohradu na západ. Vsjo znaješ, Vladimír! Přesto mě v životě Oněgin pronásledoval dál. Na festivalu Ostravar jsem coby studentka DAMU viděla jeho jevištní adaptaci z Divadla Petra Bezruče v režii Jana Mikuláška, proplakala tehdy půlku představení a odcházela naprosto unešená. A nebyla jsem jediná (zdravím tímto Davida Šiktance). Když jsem o rok později dělala do tohoto divadla konkurs na pozici dramaturga, měla jsem v posledním kole za úkol zpracovat rozbor jedné inscenace. A hádejte, která to byla. Tehdy už jsem při jejím vnímání plakala míň, ale vynahradila jsem si to o pár týdnů poté, kdy jsem v onom konkurenčním boji skončila „až“ druhá. Ale ještě, že tak! O měsíc později jsem už totiž získala angažmá v Klicperově divadle a mohla zde prožít a snad ještě i dál prožívat spoustu nádhery. A právě nyní, po šesti letech v Hradci, nadchází další oněginovský čas. Duo SKUTR, mistři obrazů a atmosfér, uchopili Puškinovo nesmrtelné dílo po svém. Je to Oněgin jiný a přece tradiční, jevištní obrazy nahrazují verš a slovo zazní občas nečekaně, ale přesto zacílené jako onen osudný výstřel v souboji. Dopisy odcházejí a přicházejí, dojde i na známé verše, herci hrají jako o život, jsou krásní a pravdiví a v člověku se při tom všem sledování zase otevře něco dávno zasutého a pochopí, proč tehdy Oněgina miloval a že na rozdíl od něj miloval správně.

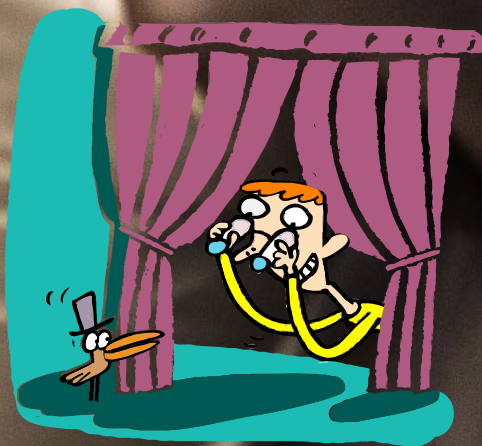
Užijte si naši nejnovější inscenaci nejen v březnu – měsíci knihy....

Vaše

Jana Slouková

JANA SLOUKOVÁ

EVŽEN ONĚGIN

Připravila: Jana Slouková

„Píšu vám, a už jen to samo je víc, než do slov mohu dát, a jako vám i mně je známo, že smíte mnou teď pohrdat. A přece - snad mi bude přáno, že spíše s vroucným soucitem se k mému žalu skloníte.“

REŽIJNÍ DUO SKUTR: VŠE SE NEMUSÍ ŘÍKAT JEN VE SLOVECH...

Martin Kukučka a Lukáš Trpišovský tvoří nerozlučný tandem, o jehož režijních kvalitách se mohli naši diváci přesvědčit už při jejich první práci v Klicperově divadle – Labutím jezeře. Po roce se k nám „SKUTŘI“ vrátili a novou výzvou se jim stal jeden z nejslavnějších románů světové literatury, romantický příběh ve verších EVŽEN ONĚGIN. Videorozhovor pro náš magazín vznikl ještě v době vrcholících zkoušek a generáلكové cílové rovinky. My už nyní víme, že premiéra dopadla krásně, ku potěše diváků i kritiků, a že oba režiséři mohou být na svého Oněgina právem hrdí. O tom, jak se cítili v průběhu zkoušení, jak vznikal text inscenace a proč vlastně na počátku padla volba právě na Oněgina, se však můžete více dozvědět zde!

Jak došlo k nasazení Evžena Oněgina?

Lukáš Trpišovský: Už na premiéře Labutího jezera jsme se domluvili s Davidem Drábkem na možnosti dalšího hostování v Klicperově divadle, z čehož jsme samozřejmě měli velikou radost. Potom jsme si už telefonovali s dramaturgyní Janou Sloukovou a společně vybírali texty. Bylo pro mě zajímavé pokusit se navázat nějak na Labutí jezero, tedy na ruskou klasiku, a tak mě ze všech titulů, o kterých jsme se s Janou bavili, zaujal právě Evžen Oněgin, ke kterému má Jana navíc opravdu srdečný vztah. Takže jsme skutečně na Labutí jezero navázali dalším příběhem, už ne mýtickým, ale romantickým.

Čím vás tato látka lákala?

Martin Kukučka: Na to se velmi těžko odpovídá, ale když si vzpomenu na úplný začátek, kdy přišel Lukáš s tím, že budeme dělat Evžena Oněgina, jako první se mi vybavil onen slavný dopis. A to je něco, co mě začalo ohromně zajímat, protože jde o určitý archetyp, ke kterému se všichni vracíme. Dopis je středobod, ke kterému se obrací celá spirála událostí a je zajímavé, jak něco tak křehkého, jako je pár slov na papíře, může zůstat v paměti lidí. Když si to člověk porovná s různými dopisy v jiných hrách, uvědomí si, že právě zde je archetyp dopisu všech dopisů, které vůbec existují. Navíc jde o něco, co se už dnes obecně moc neděje, dopisy už moc nepíšeme, a právě zde cítím pořád ještě ten papír, tu vůni, něco romantického, silného. Takže takhle silné téma dopisu bylo právě to, co mi ukázalo energii, proč do této věci jít.

Lukáš Trpišovský: Navíc pro nás bylo zajímavé, že jde o román ve verších, i když moc veršů v naší inscenaci nakonec nezazní, asi tak jako v našem Labutím jezeře moc z původního Čajkovského nebylo. Pro nás je nejpodstatnější, že to je látka, která je obrazivá, a protože úzce spolupracujeme s výtvarníky Simonou Rybákovou a Jakubem Kopeckým, snažíme se vždy hledat náměty, které mají vizuální, obrazivý potenciál, nemusí se vše říkat jen ve slovech. To bylo pro mě zajímavé. Jak přetavit poezii na jevišti.

Martin Kukučka: Ale dopis Taťany ve verších samozřejmě zazní!

Celý videorozhovor si můžete přehrát na serveru YouTube:

<http://youtu.be/9Vku2kEE-sg>

PAVLÍNA ŠTORKOVÁ A MARIE POULOVÁ: SESTRY LARINOVY

Taťána a Olga. Dvě hrdinky Puškinova románu, sestry Larinovy, jedna od druhé tolik odlišná a přesto společně propojené. Pavlína a Marie jsou zase naše milé a půvabné herečky z Klicperova divadla. Jak se jim zkoušelo se SKUTRY? Jaká je vlastně Taťána a jaká je její sestra? Jsou v reálném životě jejich představitelky romantičky? Mají rádi poezii? Kdy poprvé četly Evžena Oněgina? V čem je podle nich největší síla slavného románu? A pokud by měly tu možnost, co by poradili svým hrdinkám? Na to vše jsme se zeptali za vás v čas vrcholících předpremiérových příprav. Na odpovědi obou dam se můžete podívat v následujícím dvojvideorozhovoru!!!

Kdo je Taťána?

Pavlína Štorková: Je to mladá holka, žena, s bohatým vnitřním světem. Má smysl pro rodinu, pro vztah v rodině a i když to na první pohled není vidět, je hluboce toužící a vášnivá.

Marie Poulová: Pro mě je zásadní to slovo "touha". Taťána je pro mě chodící ztělesněná touha. Je jiná a ví to o sobě. A na tom trochu ujždí.

Kdo je Olga?

Marie Poulová: Když jsem si na internetu rozklikla, kdo je Olga, tak všude bylo napsáno, že je to koketa. To mě hrozně vyděsilo. Olga je prostě dítě. A pro mě

je takový požitkář.

Pavčina Štorková: Když jsme si román přečetli, přišlo mi, že on ani Puškin tu Olgu nemá moc rád, on ji popisuje, že je krasavice, ale takových je v každém románu dalších deset. Ale taková krasavice může být často nešťastnější, než nějaká nezajímavá, osobitá a v něčem okouzující Taťana. Mně se líbí, jak jsme ten vztah mezi Táňou a Olgou vytvořili a pro Táňu je Olga někdo, koho má strašně ráda. Je to upřímný a pravdivý člověk, který je krásný.

Četly jste Evžena Oněgina před začátkem zkoušení?

Pavčina Štorková: Já jsem to asi možná někdy četla, ale vůbec si to nepamatuju.

Marie Poulová: Já jsem to zkoušela číst, začátek, ale vůbec jsem to nedala. Ale pamatuju si, že jsem na gymplu četla ten dopis.

Jak se vám zkouší se SKUTRY?

Pavčina Štorková: Dobře, hrozně dobře.

Marie Poulová: Taky dobře. Pro mě je to nová, první práce s nimi, tak mám takový ostych. Seznamuju se s novými lidmi, ale hrozně mě to baví. Vlastně bych chtěla, aby ta doba zkoušení byla dvakrát tak dlouhá.

Píšete dopisy?

Marie Poulová: Píšu, ale potom je neposlám.

Pavčina Štorková: Já je píšu, sice jen s pár lidma, ale mám ráda papírové dopisy.

Chtěly byste žít v Puškinově době?

Pavčina Štorková: Mně to není úplně cizí.

Marie Poulová: Mně taky ne, nedávno jsem nad tím přemýšlela.

Umíte rusky?

Pavčina Štorková: Maličko. Já jsem se učila rusky, protože jsem měla jet do Ruska. Naučila jsem se azbuku. A teď nedávno jsem rok chodila na ruštinu. Moc se mi ten jazyk líbí, ale mluvit neumím.

Marie Poulová: Já neumím, ale zvuk toho jazyka je strašně přitažlivý. Ráda chodím na ruské divadlo a dávám si pryč simultánní překlad, dávám si pryč sluchátka a jenom to vnímám podle zvuků a melodie toho jazyka, protože to je nenapodobitelné.

Kdybys mohla, co bys poradila svě postavě?

Pavčina Štorková: Nic.

Marie Poulová: No já myslím, že za Olgou se táhne takové to "kdyby". Hodně bych jí toho poradila, jako si vždycky sobě radím potom, když už je pozdě.

Celý rozhovor si můžete přehrát na serveru YouTube na stránce:

<http://youtu.be/el1UneCYKt8>

MIROSLAV ZAVIČÁR: BREČÍM U BÉČKOVÝCH FILMŮ

Herec Míra Zavičár má letos sezonu jako víno. Zahájil ji hlavní rolí a mužským sólem v jinak dámské Kytici, kde nám ztvárnil kromě jiných hrdinů prince, vodníka, i ústředního čtenáře Erbenových veršů. Následovala kouzelně zvládnutá paleta malých rolí v Absolventovi, kde neodolatelným způsobem představuje recepčního, ale i striptérku (včetně skvěle zvládnutého vystoupení), psychiatra a kněze. Korunou je však Evžen Oněgin a Mírova první titulní role v Klicperově divadle. O tom, jak se mu se SKUTRY zkušelo, zda znal román ještě před začátkem našeho zkoušení, jestli by chtěl žít v Rusku té doby, zda je romantik a píše dopisy a jak se vůbec cítí v kůži Evžena Oněgina, se dozvíte v našem videorozhovoru, který vznikl ještě v předpremiérovém období posledních zkoušek...

Četl jsi Evžena Oněgina před začátkem zkoušení?

Četl jsem ho asi měsíc před tím, než jsme ho začali zkoušet. Ale bylo to úplně náhodně, šel jsem kolem antikvariátu a náhodou ho měli. Takže jsem četl Horův překlad.

Jak se ti pracovalo se SKUTRY?

Já už jsem s nimi pracoval jednou na Labutím jezeru a je to paráda s nimi dělat. Teď máme po generálce a zrovna pan režisér dole vaří halušky, takže takhle se s nimi spolupracuje, vydatně... :-)

Máš něco společného s Evženem Oněginem?

Já jsem si říkal na začátku zkoušení, že hodně, ale pak jsem z toho začal ustupovat... Bydlím na vesnici a on taky chvíli na vesnici žil, ale na rozdíl od něho na té vesnici zatím chci zůstat. V průběhu mého zatím krátkého života jsme asi měli společné touhy a sny si žít ten svůj život. A jemu se to moc nepovedlo.

Kdo je Evžen Oněgin?

Je to člověk, který asi hledá to, kde zakotvit, a nejde to nikde. A dopadne to pro něho špatně.

Chtěl bys žít v Rusku té doby?

Já bych se rád podíval do Petrohradu. Moskva mě neláká, ale Petrohrad ano. Rád bych se tam podíval, ale žít bych tam nechtěl. Nevím, čím to je, ale ta země mě neláká. Možná je to tím, jaký obrázek se kolem Ruska vytváří. Ale ta země je asi krásná a velká.

Za jakých okolností bys někoho dokázal vyzvat na souboj?

Já nejsem takový vyzývací typ, že bych se hnedka pral. Asi kdyby šlo o život, nebo o mé blízké, tak snad bych v sobě našel nějakou odvahu.

Jsi romantik?

Já myslím, že jsem. Brečím u béčkových filmů... :-)

Proč by měli diváci na naši inscenaci přijít?

Protože to je velkolepá podívaná.

Celý rozhovor si můžete přehrát na serveru YouTube na stránce:

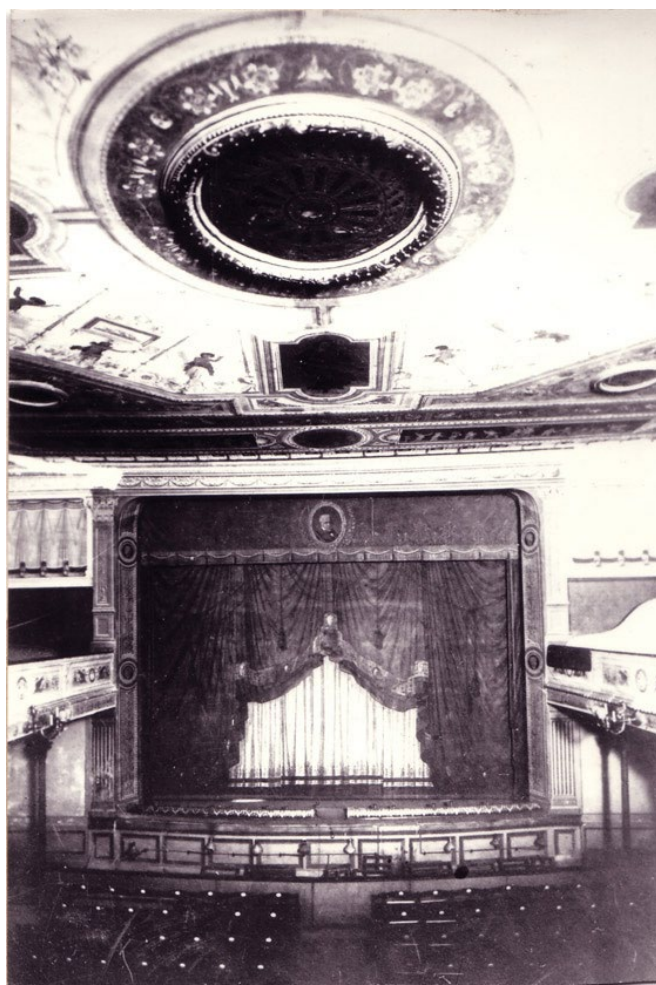
<http://youtu.be/4AbWlfx8okA>

KLICPEROVO DIVADLO: 130 LET S VÁMI!

I když letos slavíme 130 let od otevření Klicperova divadla, jeho historie se začala psát už o pár let dříve. V roce 1868 byl v Hradci Králové založen spolek Jednota divadelních ochotníků, z jehož členstva také zazněly první hlasy uvažující o stavbě samostatné divadelní budovy. Strádat kapitál na postavení důstojného divadla se jednota rozhodla 11. března 1877. K realizaci stavby městského divadla, nazvaného „Klicperovo“, došlo po různých peripetiích až v roce 1884, a to zásluhou tehdejšího náměstka starosty Ladislava Jana Pospíšila. Stavba s rozpočtem 80 000 korun, byla svěřena architektu Viktoru Weinhengstovi.

Novorenesanční budova byla kolaudována 8. března 1885 a její dveře se poprvé otevřely veřejnosti 24. března téhož roku, a to premiérou hry Eliška Přemyslovna Václava Klimenta Klicpery. Následovala slavná opera Hubička od Bedřicha Smetany a Jedenácté přikázání od Františka Ferdinanda Šamberka.

K razantním modernizačním úpravám divadla podle projektu M. Gottlieba, inspektora Národního divadla, město přikročilo v létě roku 1910. Na budově byla opravena střecha, v hledišti byly nově koncipovány lóže a původní výmalba stropu zde ustoupila secesní výzdobě známého dekorátéra Františka Kysely.

K dalším přestavbám došlo v letech 1927 podle plánů architekta Oldřicha Lisky a 1949 podle návrhu hradeckého architekta Jana Rejchla. Patrně až při některé z úprav divadla ve druhé polovině 20. století byla před průčelím budovy postavena část, která nese otevřenou terasu.

Výraznějších modernizačních adaptací se interiéry divadla dočkaly až v devadesátých letech 20. století. K divadlu nyní patří deset historických budov, které byly v porevolučním období postupně rekonstruovány a modernizovány a celý areál Klicperova divadla na starém městě se proměnil k nepoznání. Ve druhé polovině roku 2004 se uskutečnila zatím poslední rekonstrukce hlediště činoherní scény, které bylo následně oceněno architektonickou cenou Interiér roku. V letní pauze následující sezóny proběhla generální obnova jeviště a prostor foyer pro diváky dostal svou dnešní podobu o letních prázdninách roku 2013.

Profesionální umělecký soubor začal v divadle pracovat v roce 1949, kdy byla budova znovu otevřena po skončení druhé světové války, tentokrát ale nikoli jako Klicperovo divadlo, ale s názvem Krajské oblastní divadlo Hradec Králové. V 60. letech bylo divadlo přejmenováno na Divadlo Vítězného února. Jméno Václava Klimenta Klicpery se do názvu vrátilo nejprve jen krátce v roce 1968 a poté znovu až po roce 1989. V tomto období až do současnosti zažívá Klicperovo divadlo největších úspěchů a bylo celkem čtyřikrát jmenováno Divadlem roku České republiky.

Prezentaci včetně historických fotografií si můžete prohlédnout na serveru Youtube:

http://youtu.be/TSL_k1B3BI4

Historie Klicperova divadla je spjata s mnoha osobnostmi a k jejich výčtu bychom potřebovali mnoho stránek. Pojdme si připomenout alespoň některé z nich:

První osobností je samozřejmě **Václav Kliment Klicpera**. Roku 1819 se stal humanitním profesorem v Hradci Králové, téhož roku se zde oženil s Annou Švamberskou, kterou poznal v místním ochotnickém divadle, kde krátce na to začal dělat ředitele. Jeho autorská a režisérská činnost dala zdejším ochotnickým aktivitám nový impuls a ne náhodou neslo nově otevřené divadlo v roce 1885 právě jeho jméno.

Významná éra Klicperova divadla je spjata s režisérem **Milanem Páskem**. Jeho příchod do královéhradeckého divadla v roce 1954 znamenal výrazný zlom nejen v dramaturgii, ale i celkovém pojetí divadla. Svou invencí přispěl k tomu, že tvorba hradeckého divadla přesáhla význam regionální scény. Z Hradce Králové Milan Pásek odešel v roce 1967 do brněnského Divadla bratří Mrštíků.

Režisér **Jan Grossman** působil v Hradci Králové jen krátce, v letech 1980 – 1982, ale i on opět katapultoval hradecký soubor mezi přední česká divadla. V tomto období v Hradci Králové působil režisér **Miroslav Krobot** a dramaturg **Milan Klíma**. Vedle klasické velké scény vzniklo i komorní studio Be-

seda. Umělecký provoz zde byl zahájen v prosinci roku 1980, kdy byla premiérována inscenace Voltairova textu *Candide* v režii nedávno zesnulého **Josefa Krofty**.

Nelze opomenout režijní osobnost **Karla Brožka**, který se úspěšným inscenováním *Hry o králi Davidovi* zasloužil o setrvání profesionálního divadla v Hradci Králové v roce 1990. V roce 2014 se po 20 letech vrátil na jeviště Klicperova divadla s úspěšnou inscenací *Karla Jaromíra Erbena Kytice*, kterou se

bohužel uzavřela jeho tvorba.

Významná éra Klicperova divadla se začíná psát po roce 1989. Toto období je zaštitěno osobností **Ladislava Zemana**, který působil ve funkci ředitele od roku 1990 do roku 2014. Během čtvrt století došlo k rekonstrukci a modernizaci historických divadelních i provozních budov. Klicperovo divadlo a jeho herci byli mnohokrát nominováni na významná umělecká ocenění.

Svůj osobitý styl na dlouhou dobu vetknul Klicperovu divadlu režisér **Vladimír Morávek**, který byl uměleckým šéfem v letech 1996 – 2005 a během svého královéhradeckého působení zde inscenoval třicítku her. Do Klicperova divadla přivedl celou řadu nových hereckých tváří, včetně **Pavly Tomicové** nebo třeba **Chantal Poullain**.

Další osobností, která v posledním období formuje Klicperovo divadlo, je dramatik a režisér **David Drábek**. Ten nastoupil jako umělecký šéf v sezóně 2008/2009 a v této pozici pracuje dodnes.

Královéhradeckým Klicperovým divadlem prošlo mnoho hereckých osobností. Jiřina Švorcová, Jiřina Jirásková, Josef Bláha, Jiří Pleskot, Carmen Mayerová, Stanislav Zindulka, Jiří Štěpnička, Ladislav Mrkvička, Pavel Rímský, Jiřina Jelenská, Václav Dušek, Dagmar Felixová, Vilma Ascherlová, Stanislav Junek, Vlastimil Čaněk, Kateřina Holanová, Simona Babčáková a mnoho a mnoho dalších.

Druhou část prezentace o osobnostech Klicperova divadla si můžete prohlédnout zde:

<http://youtu.be/-1YlwAiJV80>

VOJTA DVOŘÁK AKA BARTLEY MCCORMICK SE VRACÍ Z INISHMAANU A KONTROLUJE DOMOVY A PÁNVE HRADECKÝCH HERCŮ.

FILIP RICHTERMOC: KRAKONOŠOVA PIVNÍ KAPSA

V SEDMÉM DÍLU SVÉ KULINÁŘSKÉ SHOW ZAVÍTAL BARTLEY MCCORMICK NA NÁVŠTĚVU ZA HERCEM FILIPEM RICHTERMOCEM

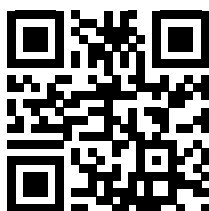
Filip byl na Bartleyho návštěvu dobře připraven. Sice v den natáčení zaspal, ale my jsme tak mohli být svědky celé přípravy soutěžního pokrmu. Skvělé jídlo, velmi netradiční zábava a jako dezert hořické trubičky, co víc si přát!

RECEPT PRO BLÍŽE NESPECIFIKOVANÝ POČET OSOBY:

Ingredience: vepřový kotlet s kostí nebo bez kosti (nejlépe v kuse), hladká mouka, pivo, krkonošský pivní sýr, máslo, cibule.

Z kotlety nařežeme silnější plátky, do kterých ostrým nožem z boku vyřízneme kapsu. Do kapsy vložíme krkonošský pivní sýr a kousek másla. Vše obalíme v hladké mouce a kapsu zašpendlíme párátkem. V kastrolu rozpálíme olej nebo sádlo a na něm do růžova osmažíme kotlety. Poté je zalijeme pivem. Vše dáme do trouby a pečeme 45 minut. V polovině pečení zasypeme nakrájenou cibulí.

Podáváme s červeným zelím a karlovarským knedlíkem.

JAK BYDLÍ RODINA FILIPA RICHTERMOCE
A JAK BARTLEYMU CHUTNALO?

Podívejte se na pořad Protřeno
na serveru YouTube:
<http://bit.ly/1ETLHj>

NA KAFI... S LENKOU

VĚČNĚ MLÁD

Každá doba má své prostředky pro oblbování občanů. Ať již pomocí reklamy, či dobře míněných rad, kterak zůstat zdravý, vesel a přitažlivý pro to které pohlaví, anebo, a to je nejhorší vůbec, pomocí propagandy, jejíž důsledky mohou být fatální.

Já si samozřejmě nepamatuju období první republiky, ale co si pamatuju velmi dobře je to, jak jsem se řehtala nad tehdejšími novinami, které jsem našla na půdě u babičky. Kromě drobných artefaktů doby, jako byla síťka na vlasy, páska na knír, neuvěřitelné klobouky, a konečně korzety a podvazkové pásy, které vypadaly jako mučící nástroje, nemohla jsem pochopit, jak někdo mohl uvěřit, že mu po jakési zázračné vodičce narostou na zcela plešaté hlavě nové bujné kadeře. Jedna věc však byla v tehdejšímu tisku pozoruhodná. Velmi časté rady na téma tloušťky. Ale nikoli o tom jak zhubnout, nýbrž jak přibrat na váze, a stát se tak mnohem přitažlivější pro svého muže. Jako dítě jsem netušila, že se směju sama sobě v ústrety. Že budu dámám mezi dvěma světovými válkami závidět, že se mohly najíst jako já, ovšem bez výčitek svědomí.

Po roce 1948 jsem již byla na světě, ale zatím ve věku, kdy mne tyto věci míjely. A tak se mohu spolehnout jen na vzpomínky rodičů a naší sousedky paní Urbánkové, což byla dáma každým coulem. Je jasné, že to bylo období propagandy, a ta dokonce nařizovala, co smíte či nesmíte nosit na sobě. Paní Urbánková byla dcera z vážené brněnské rodiny, bylo tedy jasné, že vlastnila kožich. Já si myslím, že měla dokonce více kožichů. Ale moc platné jí to nebylo, protože nosit kožich bylo zkrátka buržoazním přežitkem, a když si to někdy přesto dovolila, protože byla zkrátka dáma, stávala se terčem pokřikování a nactiutrhání. Můj tatínek byl též z Brna, rovněž z profesorské rodiny, ovšem ten se již nad módou neměl čas zamýšlet. Jeho otce zavřeli, a na krku měl jako čerstvě (a potají!) dostudovaný medik svou matku, hluchoněmou sestru a ženu s outěžkem. Jsem vlastně ráda, že si tu dobu nepamatuju.

Přestože propaganda tu už zůstala v různých podobách napořád, nastaly roky, kdy už se nevráždilo, ti, kteří měli sedět, už seděli, a tak nastal čas pro reklamu a módu. Kupodivu, ač jsme byli odříznuti od světa velké módy, byla tu období velmi elegantních výrobků i vysoké krejčoviny. Ale reklama byla dost chudičká a jen čas od času jsme my, ženy, dostaly nějakou tu radu, jak o sebe pečovat, co uvařit a jak co vyrobit. To bylo velmi důležité, protože spousta věcí se nedala sehnat ani pod pultem, a lidé museli testovat svou šikovnost na mnoha frontách.

Ale zlatý věk přišel samozřejmě až nyní! Reklamy vtipné i naprosto tupé se na nás valí ze všech stran. Rady, jak se nalíčit, jak se obléci, jak se umývat, jak udržovat záchodovou mísu zcela dezinfikovanou, jak a co jíst, kdy a co pít, no, jeden by musel mít hlavu jako štoudev, aby to všechno pobral. Ale co je nejzábavnější, stále se to mění! Když jsem poprvé od svých kolegyně slyšela, že mám vypít až tři litry vody denně, bylo mi jasné jednak to, že to nedokážu, a pak taky, že to musí být pěkná blbost. Jasně, člověk, který začal balit pitnou vodu, tu, která nám každému teče doma z kohoutku, si zaplatil velký průzkum s jasným výsledkem. Zeměkouli zaplavil plastem a blbečky, kteří se nehnou na krok bez láhve s vodou, a ještě na tom

vydělal nekřesťanské peníze. Když sem přišly první margaríny, slyšeli jsme denně, jak nezdravé je máslo, sádlo že je v podstatě pomalý vrah, a potraviny mají být zbaveny tuku na nejvyšší míru, ponechat jen tolik, aby to drželo vůbec pohromadě! Ještěže mám mlsný jazyček a margarín jsem ochutnávala jen krátkou chvíli. Rychle jsem se navrátila ke klasice, o které se mimochodem dovídáme v poslední době, že je nejlepší a nejzdravější.

Nejhorší však je, že se nyní z mnoha stran dočítám, že člověk si sám může za své zdraví! Když to čtete, dává to smysl, a dokonce i já musím souhlasit, že každý moc dobře ví, co je zdravé a co nezdravé, že přejídání a jakékoli jiné nadužívání čehokoli je nedobré, že se má chodit a cvičit, zkrátka a dobře, můžeme být vlastně nesmrtelní, když to všechno pěkně dodržíme. Má to ovšem jeden zásadní háček. Tato jistě pravdivá teorie počítá s člověkem ukázněným, vyrovnaným, umírněným, prostě tak trochu ideálním. S člověkem, který jí, když má hlad, a jen tolik, aby se lehce nasytil. Ale co s námi, kteří jíme, protože máme CHUŤ! My, kteří máme někde v hlavě napsáno, že chceme všecko a hned. A když nemůžeme všecko, tak prostě aspoň to žrádlo... ach jo! A tak nezbyvá než čekat, až i tato teorie bude překonána a nahrazena nějakou vstřícnější, lepší, pohodlnější, zkrátka něčím pro mne! A vy všichni, kteří toto čtete, přijďte do divadla, protože my hrajeme stále, mladí i staří, hubení i tlustí, dokonce zdraví i nemocní!

30. DUBNA V 10:00 PRO VÁS OTEVÍRÁME
NOVÝ PŘEDPRODEJ
NA ROHU NÁMĚSTÍ SVOBODY A GOČÁROVY ULICE!

DĚKUJEME NAŠIM
SPONZORŮM A PARTNERŮM

Příští číslo vychází 15. dubna 2015 na www.klicperovodivadlo.cz. Časopis je také zdarma ke stažení v internetovém obchodě Google Play.